

HARDWARE

MISHA BELL

Dit boek is een fictief werk. Alle namen, personages, plaatsen en incidenten komen voort uit de verbeelding van de auteur or worden fictief gebruikt. Iedere gelijkenis met bestaande personen, levend of dood, bedrijven, gebeurtenissen of plaatsen berust volledig en uitsluitend op toeval.

Copyright © 2021 Misha Bell

www.mishabell.com/nl/

Alle rechten voorbehouden.

Buiten gebruik voor een recensie mag geen enkel deel van dit boek zonder toestemming worden vermenigvuldigd, gescand of verspreid, in geprint of elektronisch formaat.

Uitgegeven door Mozaika Publications, onderdeel van Mozaika LLC.

www.mozaikallc.com

Ontwerp cover: Najla Qamber Designs

www.najlaqamberdesigns.com

Vertaling: Missy Veerhuis

ISBN: 978-1-63142-724-4

Print ISBN: 978-1-63142-725-1

Hoofdstuk Een

---

*I*s dat een *beer*?

Ik heb het gevoel dat de kegelballen op het punt staan om uit mijn vagina te ontsnappen. Ik knijp in mijn goedgetrainde spieren om het speeltje erin te houden. De ballen zijn een ontwerp van mijzelf, dus ik weet dat als ik er nog een keer in knijp, de trilfunctie geactiveerd zal worden en dit is daar niet het goede moment voor.

De riem schokt in mijn hand.

“Bonaparte, gedraag je.” De strengheid in mijn stem is zinloos. Mijn chihuahua blijft maar trekken, zijn blik is strak op de beer gericht en zijn staart kwispelt zo snel dat ik bijna verwacht dat hij als een helikopter de lucht in zal vliegen.

Tot mijn opluchting snuffelt de beer alleen maar aan de brandkraan, zich niet bewust van het heerlijke

voorgerecht van twee kilo dat slechts een sprong verderop staat.

Ik zet mijn hakken in de grond en trek de riem terug. “Serieus, Boner. *wil* je opgegeten worden?”

Het trekken stopt en mijn hond kijkt naar me op, met in zijn groene ogen een mengeling van verdriet en verontwaardiging. Zoals gewoonlijk kan ik me voorstellen wat hij zou zeggen als ik een hondenfluisteraar was geweest:

“*Ma chérie*, die hond negeert me. *Moi!* Ondenikbaar.”

Ik gooi een koekje naar hem toe. “Die beer heeft duidelijk geen manieren. Maar ter zijn verdediging, zou *jij* het hebben kunnen weerstaan om aan die brandkraan te snuffelen? We bevinden ons naast Central Park. Er hebben daar miljoenen honden geplast. De geur moet hemels zijn.”

Met een sprong vangt Boner het lekkers op, slikt het zonder te kauwen door en richt zijn aandacht dan weer op zijn gigantische prooi.

Mijn eigen blik verschuift naar de man die de riem van het beest vasthoudt en mijn mond valt open als mijn interne spieren onwillekeurig in de kegelballen knijpen.

De trilling wordt geactiveerd, maar ik negeer het, mijn ogen dwalen hongerig over het lange, atletisch gebouwde mannelijke exemplaar dat voor me staat.

De eigenaar van de beer is lekker.

Verzengend, slipjes smeltend, baarmoeder-exploderend lekker.

Het soort lekker waar ik uiteindelijk op ga masturberen.

Wacht. Strikt genomen *ben* ik op hem aan het masturberen - de vibratie in mijn vagina bouwt met elke seconde mijn climax op. Gelukkig kijkt hij niet naar me, dus ik kan hem zonder schaamte met mijn ogen opeten.

De man vinkt al mijn vakjes af, zelfs de vakjes waarvan ik niet eens wist dat ik ze had.

Dik, zijdeachtig uitziend haar met de kleur van de vacht van een nerts. Korte, keurig getrimde donkere baard die zijn koninklijke neus en gebeeldhouwde gelaatstrekken benadrukt. Brede schouders met precies de juiste hoeveelheid spieren opgevuld en een borst om voor te sterven, allemaal taps toelopend naar een slanke taille en smalle heupen. Hij draagt zelfs een coltrui, in godsnaam - iedereen weet dat dat het equivalent van een sexy zwarte jurk is.

Oh en zijn lippen. Ik wil een mal van die lippen maken en die mal in een seksspeeltje omzetten.

Over seksspeeltjes gesproken, de ballen brengen me steeds dichterbij het randje. Hoewel ik ervan beschuldigd word dat ik wat dat soort dingen betreft ongeïnteresseerd over kan komen, erken ik zelfs dat hier, voor de neus van een vreemdeling, klaarkomen, niet de meest sociaal aanvaardbare zet van mijn kant is.

Ik moet de ballen uitschakelen, wat kan worden gedaan als ik nog drie keer in ze knijp. Het probleem is dat elke keer dat ik knijp ook de vibratiesnelheid zal

veranderen, dus mijn situatie zal eerst erger worden voordat het beter wordt.

Daar is dan niets aan te doen.

Ik knijp.

De trilling wordt intenser.

Nog twee keer te gaan en-

Boner blaft.

De enorme snuit van de beer trekt zich los van de brandkraan en gigantische bruine ogen richten zich op het hondvormige hors-d'oeuvre dat aan mijn voeten staat.

Boner krijgt eindelijk de aandacht waar hij naar hunkert, hij kwispelt snel met zijn staart en probeert naar zijn ondergang te sprinten.

Ik knijp ongewild nog een keer in de ballen. Nog een keer en dan zijn ze uitgeschakeld. Het punt is alleen dat de vibratie nu op volle snelheid gaat en het voelt geweldig. Zo ontzettend geweldig...

Shit. Wat ben ik aan het doen?

Moet nog een laatste keer knijpen.

Het probleem is alleen dat de vereiste spieren in gelei zijn veranderd en ik moeite heb om te knijpen.

Is dit het?

Ga ik een orgasme krijgen op het moment dat mijn hond op wordt gegeten - en dat allemaal in het bijzijn van de waanzinnig lekkere vreemdeling?

Heel even vraag ik me af of ik de beer mijn beste vriend op moet laten eten om als afleiding voor mijn op handen zijnde implosie te dienen - en zodat de

eigenaar van de beer later als compensatie voor mijn verlies met me naar bed zal gaan.

Nee, dat is waanzin.

Ik trek aan de riem en hou Boner in zijn nobele offer tegen.

De beer heeft hem alleen nu wel op zijn radar staan.

Het beest valt uit - en de snelle ruk van zijn riem overrompeld de lekkere vreemdeling. Tegen de tijd dat hij zich realiseert wat er aan de hand is en hij zijn hakken in de grond zet, is de muil van de beer slechts enkele centimeters van Boners kop verwijderd, die maar de grootte van een tennisbal heeft.

Ik hou mijn handtas stevig vast, loop achteruit en trek mijn opgewonden vriend met me mee. Niet dat ik zelf niet overdreven opgewonden ben. Mijn hart bonst en ik zweet van de inspanning om het orgasme tegen te houden terwijl de ballen op het maximale niveau blijven trillen.

Het knijpen werkt niet. Misschien moet ik het gewoon met een pokerface uitzingen?

De vreemdeling zegt iets tegen de beer in een taal die ik niet herken, hoewel het door de keelklank als een verre verwant van het Russisch klinkt. Dan vernauwt hij zijn ogen tot spleetjes naar Boner en nog steeds zonder me aan te kijken, gromt hij in volmaakt niet-geaccentueerd Engels, "Houd die rat uit de buurt van mijn hond."

Zijn stem is diep en net zo belachelijk sexy als de

rest van hem, maar gelukkig maken zijn woorden me zo boos dat het naderende orgasme afneemt.

Zo jammer. Al deze geschenken verspilt aan een man die duidelijk een klootzak is.

Ik verstevig mijn greep op Boners riem en knijp mijn eigen ogen tot spleetjes naar de vreemdeling. “Ik zal mijn *hond* uit de buurt van jouw *beer* houden.”

Zo. Gezien mijn situatie geen slecht weerwoord.

Eindelijk verwaardigt hij zich om me aan te kijken - en ik ben weer met stomheid geslagen.

Die ogen, gelegen onder een paar dikke, donkere wenkbrauwen, zijn de mooiste kleur die ik ooit heb gezien, een kwikachtige soort lichtbruin die tussen donkergroen en amberkleurig bruin lijkt te wisselen.

Diezelfde ogen worden groter terwijl ze over mijn lichaam gaan en even op mijn korte rokje en blote benen blijven hangen, maar dan krijgt zijn prachtige gezicht een dominante uitdrukking. “Oh alsjeblieft. Ze is meer hond dan de jouwe ooit zal zijn.”

Zijn rijke, diepe stem zweert samen met de ballen die in me zitten om me nog dichterbij een plek te brengen waar ik niet wil zijn.

Misschien kan ik doen wat mannen in deze situatie doen - aan onsexy dingen denken.

Prut uit de ogen. Oorsmeer. Een pukkel uitknijpen. Stinkende oksels. Schilferende hoofdhuid. Grijs spul wat uit een navel afkomstig is. Nagelschimmel.

Nee. Het werkt allemaal niet.

Moeder?

Dat lijkt te werken.

Over haar gesproken, ik kanaliseer wat ze spottend mijn “Sneeuwconingin-gedrag” noemt en vind eindelijk de woorden om de vreemdeling te antwoorden. “Hond zijn gaat niet over kwantiteit; het gaat om kwaliteit.”

Zijn dikke wenkbrauwen komen een klein beetje omhoog. Er is duidelijk nog nooit iemand geweest die hem tegen heeft gesproken. “Waarom zit dat keffertje überhaupt niet in je tas?”

Ugh. Absoluut een klootzak. De ergernis houdt in ieder geval het orgasme op afstand. Ik haat dat stereotype van chihuahua’s. Ondanks dat hij naar Napoleon is vernoemd, heeft Boner niet echt het complex dat zoveel van zijn broeders hebben en is hij helemaal geen keffertje. Hij is naar de hondenschool geweest, dus hij gedraagt zich goed. Meestal. Hij *is* een hond.

Prima. Ik ben nu officieel klaar met aardig doen.

Ik werp een koude blik naar het kruis van de spijkerbroek van de vreemdeling en kijk dan weer naar zijn gezicht, met één wenkbrauw boosaardig opgetrokken. “Laat me raden. Je hebt de grote hond om iets te compenseren?”

Wauw. Waar is mijn Oscar? Ik betwijfel of Angelina Jolie iemand op zijn plek kan zetten terwijl ze een orgasme tegenhoudt.

De rotzak grijnst alleen maar. Die kwikachtige ogen glanzen en hij zegt, “Wil je wedden?”

Oh nee.

Met het beeld van een gigantische piemel in mijn hoofd, verlies ik eindelijk het gevecht tegen mijn ballen en kom ik klaar.

Hoofdstuk Twee

Het is een wonder dat ik mijn gekreun kan onderdrukken - een wonder dat weer een Oscar verdient. Alle vrouwen die orgasmes faken, zouden het omgekeerde eens moeten proberen. Het is moeilijker dan ik had gedacht.

De grote vraag is: heeft hij het aan mijn gezicht gezien?

Het laatste spasme deactiveert de ballen, dus een herhaling van dit optreden blijft me tenminste bespaard.

Ergens in het park klinkt een luid geblaf.

We werpen allebei een blik op onze hond - gewoon voor het geval dat ze hebben geleerd om hun blaf op grote afstand te projecteren, een prestatie waar zelfs ik, een ervaren buikspreker, niet toe in staat ben.

Boners neus is in de richting van de verre blaf gericht, kwispelstaartend van opgewonden

nieuwsgierigheid. “*Ma chérie*, ik denk dat die hond blafte omdat er een eekhoorn in bechamelsaus zit. Kunnen we alsjeblieft daarheen gaan? Alsjeblieft!”

In tegenstelling tot Boner, staat de beer jammerlijk ineengedoken, haar gigantische donzige oren hangen naar beneden en het lichaam van honderdvijftig kilo trilt als een rietje.

Shit. Nu heb ik medelijden met de beer, maar ik voel me ook in het gelijk gesteld.

Wie is nu de grotere hond?

De vreemdeling zegt in zijn taal iets rustgevends, aait over de kop van de beer en het beest is van haar paniek verlost.

Met een kleine kwispel van haar staart draait ze haar snuit naar Boner en snuffelt ze flink aan hem.

Boner vergeet de andere hond, kijkt op naar de beer en snuift haar lucht ook op.

Met een gnuif zegt de vreemdeling weer iets in die Russisch-achtige taal en sleept de beer weg zonder mij de kans te geven om de lafheid van zijn “echte hond” te bespotten.

Boner kijkt verlangend naar de achterkant van de beer. “*Ma chérie*, dat is veel kont om aan te snuffelen. Wat een *tragedie*.”

“Ik voel je pijn,” fluister ik, terwijl mijn ogen langs het strakke, gespierde achterwerk dwalen die door de spijkerbroek van de vervelende vreemdeling wordt omlijnd. Een achterwerk dat er in de nagloeijing van het orgasme extra verleidelijk uitziet. “Ik weet niet zeker of ik er per se aan wil

ruiken, maar ik denk dat het een verlies voor het vrouwelijk geslacht is dat die kont aan dat brein vastzit.”

We hervatten onze wandeling en elke keer dat Boner stopt om aan iets te ruiken, werp ik een stiekeme blik op de vervelende vreemdeling en zorg ik ervoor dat ik niet per ongeluk de kegelballen opnieuw aan knijp.

Hij neemt de beer mee naar Boners favoriete plek, een hondenspeeltuin - hoewel ik af en toe ook menselijke peuters op die hellingen heb gezien.

Geweldig. Nu kunnen we daar niet heen.

Tenzij we dat gewoon zouden moeten doen?

Nee. Vergeet die vent.

Terwijl we met onze wandeling verdergaan, merk ik helaas dat het moeilijk is om hem te vergeten, vooral in het licht van de warmte die nog steeds in mijn kern pulseert.

Waarom moet het universum zo oneerlijk zijn? Ik kom zo zelden mannen tegen waar ik me tot aangetrokken voel en als ik er dan eindelijk een vind, blijkt hij een klootzak te zijn. Aan de andere kant, gezien mijn vorige relaties, kan het simpele feit dat ik me tot iemand aangetrokken voel al een enorme waarschuwing zijn. Volgens mijn vriendin Xenia ben ik een magneet voor klootzakken. Voorbeeld: mijn meest recente ex.

Er is een reden waarom ik voor mijn seksspeeltjes in plaats van voor echte mannen kies.

Een zesde zintuig haalt me net op tijd uit mijn

dagdroom om te zien dat Boner aan een slak op de grond zit te snuffelen.

“Nee!” schreeuw ik als hij net - niet verrassend - de slak regelrecht in zijn muil schuift.

“Spuug dat uit.”

Hij kijkt me onschuldig aan. “Waarom? Het is *escargot*.”

Ik kanaliseer de alfa in onze kleine relatie. “Spuug uit. Je zou de Franse hartworm kunnen krijgen.”

Boner kijkt berouwvol en spuugt het wezen uit en kijkt toe hoe het wegkruipt, zonder last te hebben van het kwijl van de hond. “Franse hartworm klinkt als mijn soort hartworm.”

Ik gooi nog een traktatie naar hem toe. “Brave jongen. Ik wed dat die beer lang niet zo goed getraind is. Ze zou in een oogwenk een parasiet krijgen, maar jij niet.”

“*Touché*.” Met hangende oren gaat hij verder met wandelen.

Arme jongen. Eerst mocht hij niet aan een beer ruiken en nu mag hij geen slak eten. Ik begrijp het. Mij werd een heerlijke man geweigerd.

Terwijl ik Boner naar een brandkraan leid, kijk ik toe hoe hij al zijn zorgen vergeet terwijl hij zijn poot onmogelijk hoog optilt en op een niveau plast dat alleen een grote hond zou moeten kunnen bereiken.

Als mijn sleutel tot geluk maar zo eenvoudig was - dan zou ik in een tel mijn been optillen. Nou, niet op dit moment, want dan zouden mijn ballen eruit vallen.

Blij met zijn kunstwerk van urine hervat Boner zijn draf.

Niet voor het eerst vraag ik me af waarom hij zulke ambities heeft als het op zijn plas aankomt. Is het een onderdeel van een waanidee waarin hij denkt dat hij een veel, veel grotere hond is? Of zou het kunnen dat alle honden op de sterren richten en omdat hij klein en lenig is Boner het voordeel heeft dat hij niet omvalt als hij zijn poot hoger dan zijn hoofd optilt?

Boner stopt en kijkt weemoedig in de richting van de speeltuin.

Aangezien de beer er nog is, zeg ik, “Zullen we eerst John te eten geven?”

Bij Johns naam kwispelt Boner goedkeurend met zijn staart. John heeft geen huis of hij heeft een andere reden waarom hij nooit in bad gaat - wat hem voor een hond een leuk mens maakt om te ruiken.

Halverwege de bank van John kruist een zwarte kat ons pad. Aangezien de kat groter is dan Boner, doet hij alsof hij hem niet ziet. Aan de andere kant blijf ik stokstijf staan en knijp bijna weer te hard in de ballen.

Godzijdank zijn mijn broers hier niet om me te bespotten. Een zwarte kat die de weg oversteekt, is een groot Russisch bijgeloof dat ik moeilijk kan negeren. De MIT-getrainde ingenieur in mij kan niet bevatten hoe de pech van de kat überhaupt zou moeten werken, maar ik blijf daar staan, in de hoop dat iemand het

pad van de kat kruist en daardoor het slechte voorteken met zich meeneemt.

Met de zakelijke onderneming waar ik mee wil beginnen, kan ik me geen pech riskeren.

Een eekhoorn rent plotseling recht over het besmette pad. Aangezien hij niet groter is dan Boner, probeert Boner hem te achtervolgen, maar ik houd hem net op tijd tegen.

Oef. De eekhoorn krijgt nu de pech in plaats van mij of een lief oud dametje.

Terwijl we de wandeling hervatten, komt er een koningspoedel op ons af.

Ik grijns. Met dat leuwenkapsel ziet deze hond er veel Franser uit dan de mijne - niet dat Boner behalve zijn naam en zijn ziel ook maar iets Frans in zich heeft. Hij ziet er echt uit alsof hij in die “¡Yo quiero Taco Bell!” reclamespots zit en met zijn Mexicaanse afkomst, is het voor iedereen een raadsel waarom hij geen Spaans accent heeft als ik me voorstel dat hij tegen me praat.

Boner probeert vriendelijk tegen de poedel te zijn.

De grotere hond laat zijn tanden zien en gromt.

Boner blijft staan en kijkt me aan. “Hoe *onbeleefd!*”

Ik geef de eigenaresse een vuile blik.

Ze haalt schuldbewust haar schouders op en haast zich langs ons heen.

De rest van de weg naar John verloopt rustig en als we bij de bank komen, zit hij daar, zoals gewoonlijk, wezenloos in de verte te staren.

Ik stop Boners riem onder mijn oksel en haal de

boterham die ik voor John heb gemaakt uit mijn handtas. “Hoi.”

“Geweldig. De communist is terug,” bromt John voordat hij zich vooroverbuigt om Boners vacht te aaien.

Ik geef hem de boterham. “Ik ben geboren nadat de Sovjet-Unie uiteen was gevallen en ik ben naar dit land gekomen toen ik vijf jaar oud was, dus ik ben veel meer een Amerikaans kapitalistisch varken dan een communist.”

John kijkt fronsend naar de boterham. “Eens een communist, altijd een communist.”

Dat is wel terecht, denk ik. Van het weinige dat ik van Johns geschiedenis weet, is dat hij een Vietnam-veteraan is, dus zijn mening over communisten is gegrond.

Hij is ook te trots om liefdadigheid te aanvaarden, dus zoals gewoonlijk ga ik voorzichtig te werk. “Dit komt uit het restaurant van mijn ouders,” zeg ik en knik naar de boterham. “Ze hebben me weer te veel eten gegeven en in de Russische cultuur brengt het weggooien van brood ongeluk.”

Dat laatste gedeelte is echt waar, daarom koop ik alleen de diepvriesvariant.

John mompelt iets over dom communistisch bijgeloof, grist de boterham uit mijn handen en begint hem op te schrokken.

Zo. In de loop van de tijd heb ik geleerd hoe ik deze transactie vrij soepel kan laten verlopen. Toen ik

hem voor het eerst leerde kennen, was John ongezond mager, maar nu is hij-

De riem ontsnapt onder mijn oksel vandaan terwijl Boner plotseling naar voren schiet.

Shit.

“Tot later, John,” roep ik over mijn schouder terwijl ik ren. “Ik moet hem vangen!”

Ik hoor niet wat John zegt, maar ik zie wel waar Boner naartoe gaat.

Het speelveld.

“Boner, stop!” gil ik.

Dat doet hij niet. Tot zover de hondenschool.

Terwijl ik harder begin te rennen, vervloek ik mezelf vanwege mijn constante verlangen om te multitasken. Hoewel ik mezelf heb aangeleerd om mijn telefoon thuis te laten om niet door zakelijke e-mails te worden afgeleid, moest ik tijdens deze wandeling gewoon de kegelballen uitproberen.

Terwijl ik mijn bekkenspieren zo hard als ik kan samenknijp, versnel ik nog meer. Met ballen jongleren kan niet op tegen de poging om ze tijdens het sprinten binnen in iemands privégebied te houden.

Boner springt direct naast de beer op de helling.

Nee. Hij kan niet de bedoeling hebben om-

Maar hij doet het wel.

Met behulp van het hoogtevoordeel van de helling als hulpmiddel, gaat mijn chihuahua op de beer zitten en begint haar te berijden.

Hoofdstuk Drie

“*B*oner, stop!”

Die hondenschool is me een serieuze terugbetaling verschuldigd - dit scenario had een onderdeel van hun curriculum moeten zijn.

Mijn chihuahua is zich totaal niet bewust van de wereld en stoot zijn kleine kont richting het gigantische achterwerk van de beer. Van een afstand lijkt Boner op een vogel die op een nijlpaard meelift.

Verdomme. Gekke hond. Waarom zou je überhaupt proberen om seks te hebben met iets wat honderd keer groter is dan jij?

Het stoten versnelt.

Mijn longen branden terwijl ik ondanks het obstakel van mijn strakke rok sneller begin te rennen. Ik draag tenminste mijn leuke nieuwe sneakers in plaats van mijn gebruikelijke laarzen met hoge hakken

- die zouden deze geïmproviseerde hardloopt-sessie onmogelijk hebben gemaakt.

“Boner, stop daarmee!” hij ik.

Hij doet het tegenovergestelde. Zijn gerij gaat als een gek, waardoor het lijkt alsof hij een seksaanval heeft.

Ik voer het tempo verder op en mijn string verschuift, waardoor er een onaangename tocht op mijn vrouwelijke delen ontstaat.

Waarom eet de beer hem hiervoor niet op? Niet dat ik klaag. Misschien zit het kleine worstje van Boner niet eens in die grotachtige vagina. Ik twijfel er niet aan dat als een beest dat zo groot is zich aangerand zou voelen, Boner nu een dode hond zou zijn.

Shit. Is dit een aanranding? Is mijn kleine vriendje een verkrachter?

Maar nee. De pluizige staart van de beer staat omhoog, waardoor Boner gemakkelijker toegang heeft. Dat moet haar manier zijn om hiermee in te stemmen - samen met het feit dat ze hem niet met haar enorme kaken verplettert. Wie weet zijn ze tijdens het snuffelen wel tot een overeenstemming gekomen.

Hij moet haar met zijn machtige Chihuahua-feromonen hebben verleid.

Dit alles zal Boner natuurlijk niet redden van de irritant lekkere zak hooi van een eigenaar van de beer. Als hij ziet wat er gebeurt, zal hij ongetwijfeld moorddadig worden. Gelukkig is zijn aandacht op de man gericht met wie hij momenteel praat - of beter

gezegd tegen wie hij staat te gebaren en schreeuwen. De man heeft een camera vast, waarvan ik hoop dat hij die niet zal gebruiken om een foto van Boners misdrijf te maken.

Mijn beenspieren branden terwijl ik sneller sprint. Ik ben er nu nog maar zes meter van verwijderd.

De cameraman verliest wat het argument ook was en druipt af.

Dit is het.

De vreemdeling draait zich om en zijn prachtige ogen worden groot als de situatie waarin de beer zich bevindt tot hem doordringt.

Ik spring naar de helling en pak eindelijk de riem van Boner. Voordat ik hem weg kan slepen, laat hij zich uit eigen vrije wil los en kijkt hij al kwispelend met mannelijke tevredenheid naar me op.

Zoals verwacht verstrakken de kaken van de vreemdeling en zijn koninklijke neusgaten trillen.

Met moeite weerhoud ik mezelf ervan om “stoute hond” tegen Boner te schreeuwen. Ik wil mijn kleine vriend geen sekscomplex geven, het soort dat mijn moeder me gaf toen ze me in mijn vroege tienerjaren op masturberen betraptte.

Honden verdienen het om seksuele wezens te zijn, net als mensen.

De ijzige blik van de eigenaar van de beer verschuift van Boner naar mij. “Heeft je rat net-”

“Mijn *hond* heeft spijt van wat hij heeft gedaan.” Het vereist een enorme zelfbeheersing om kalm te

klinken. “Net als ik. Ik werd afgeleid en toen is hij ontsnapt.”

Boner kijkt me niet-begrijpend aan. “Waarom bied je je excuses aan, *ma chérie*? Dit is *le grand amour*.”

De vreemdeling kijkt me met een vernietigende blik aan. “Laat me raden. Je had het te druk met je telefoon?” Hij mompelt zachtjes iets over Amerikanen met hun onophoudelijke posts en tweets.

Mijn nekharen gaan officieel overeind staan en het kost me moeite om mezelf ervan te weerhouden om in ballen te knijpen - in die van hem en in die van mij. “Laat *mij* raden. Je houdt ervan om mensen zonder een greintje bewijs te veroordelen? Toevallig neem ik mijn telefoon niet mee als ik mijn hond uitlaat. Ik ben in de meest strikte zin van het woord ook geen Amerikaan. Ik gebruik trouwens ook geen social media.”

Nieuwsgierigheid vervangt een deel van de woede op zijn gezicht. “Hoe heb je hem dan laten ontsnappen?”

Ik kijk hem met mijn kenmerkende ijzige blik aan. “Ik hoef mezelf niet aan je uit te leggen.”

Ik was daar misschien iets te intens. De oren van de beer gaan hangen en ze verbergt zich achter de vreemdeling.

Zijn ogen vernauwen zich weer. “Jouw hond heeft de mijne aangerand. Het minste wat je kunt doen, is beleefd zijn.”

Net als ik is Boner niet van de toon in zijn stem

gediend. Hij gaat tussen ons in staan en gromt naar de vreemdeling.

“Rustig, jongen,” mompel ik en haal diep adem om mezelf te kalmeren. Soms win je door netjes te blijven. “Ik wil me verontschuldigen.”

“Ik wil je verontschuldiging niet. Ik wil weten of je hond SOA's heeft.”

Op de een of andere manier blijf ik kalm. “Dit is de eerste keer dat hij echt seks heeft gehad, dus ik betwijfel het ten zeerste.”

Ik wil mezelf meteen een klap geven dat ik het woord “echt” heb benadrukt; het laatste waar ik op in wil gaan, is dat ik voor mijn hond een seksspeeltje heb gemaakt.

De vreemdeling ziet er nu wat rustiger uit, net als de beer achter hem. “Dat is mooi. Toch kan sperma een breed scala aan virussen bevatten. Hoe weten we of je hond niet ergens mee besmet is?”

Ik haal mijn schouders op. “Hij is niet ziek geweest? We weten bovendien niet eens of hij haar echt gepenetreerd heeft - of dat er sperma was.”

Hondensperma. Toen ik vandaag mijn dag begon was dat niet een onderwerp waarvan ik dacht dat het aan de orde zou komen.

“Dat is niet goed genoeg,” zegt de man. “Ik zou graag willen dat je met hem naar de dierenarts gaat om hem grondig na te laten kijken.” Hij klopt op zijn zakken en haalt een portemonnee tevoorschijn. “Ik zal betalen.”

Hoe kan hij zo gemakkelijk onder mijn huid

kruipen? “Ik kan zelf voor mijn dierenarts betalen. Bedankt.”

“Als je erop staat.” De portemonnee verdwijnt.

Ik recht mijn rug. “Ik sta erop.”

Hij kijkt me nog eens grondiger aan, zijn blik blijft weer op mijn benen hangen. “En laat je me de resultaten van de dierenarts weten?” Zijn stem is iets heser wanneer zijn lichtbruine ogen weer naar mijn gezicht terugkeren.

Mijn verraderlijke hart slaat een slag over. “Ik zal mijn nummer in je telefoon zetten. Zoals ik al zei, ik heb de mijne niet bij me.”

Is dat een vleugje van een glimlach op zijn sexy lippen?

“Dat zou geweldig zijn, het probleem is alleen dat ik mijn telefoon ook niet meeneem als ik mijn hond uitlaat,” zegt hij. Wrang voegt hij eraan toe: “Ik gebruik ook geen social media. En ik ben ook geen Amerikaan.”

Dat laatste had ik kunnen raden, maar geen social media? Ik dacht dat mijn paranoïde broers en ik de enigen waren die zich er in deze tijd van onthielden. En geen telefoon tijdens een wandeling? De genoemde broers maken me zelfs belachelijk omdat ik *dat* doe.

“Heb je een visitekaartje?” vraag ik, terwijl ik de verleiding negeer om onze gelijkenissen op te sommen. Dat we een beschaafd gesprek voeren, wil nog niet zeggen dat hij geen zak hooi is.

Ik zou hem mijn eigen visitekaartje aan kunnen

bieden, maar om de een of andere reden wil ik niet dat hij weet dat ik een bedrijf voor seksspeeltjes heb. Er is iets aan hem - misschien de ingetogen, maar overduidelijk dure snit van zijn kleren of de keizerlijke hoek van zijn kaak - dat me aan Fortune 500-directiekamers doet denken en aan tiengangendiners onder kristallen kroonluchters. Mannen als deze hebben de neiging om op niet-traditionele ondernemers zoals ik neer te kijken, hoewel het een mysterie is waarom het me überhaupt kan schelen wat hij denkt.

Normaal gesproken ben ik heel open en trots op wat ik doe.

Hij steekt zijn hand in zijn zak en haalt er een pen uit. “Ik heb geen kaartje.” Hij kijkt om zich heen en ziet een paar koffiekopjes die iemand op een bankje in de buurt heeft laten liggen. Hij pakt degene die er het schoonst uitziet, schrijft er iets op en geeft het dan aan mij.

Dragomir, staat er in een dik geschreven, mannelijke handschrift naast een telefoonnummer met een netnummer van Manhattan.

Dragomir? Is dat in het kort Drago? Klinkt als een schurk uit Harry Potter.

“Ik ben Bella.” Ik zet de beker neer en steek beleefd mijn hand uit.

Zijn ogen glinsteren als hij de begroeting aanvaardt, zijn veel grotere handpalm omsluit de mijne - en mijn adem stekt bij de opwindende warmte van zijn huid.

Het is een wonder dat de ballen die in me zitten niet geactiveerd worden.

“Dragomir.” Hij spreekt de naam met een Russisch klinkend accent uit.

Ik neem met tegenzin mijn hand terug. “Waar kom je oorspronkelijk vandaan?”

“Ruskovia,” zegt hij, opnieuw met dezelfde uitspraak.

Hmm. Ik heb van die plek gehoord. Als ik het me goed herinner, is het kleiner dan alle stadsdelen in New York en een beetje achtergebleven, althans in zoverre dat ze nog steeds een heersende monarchie hebben. Ik heb geen idee waar het op de kaart moet liggen, wat hun gebruiken zijn of dat het de inspiratie voor Sokovia in *The Avengers* is geweest.

Wat ik wel weet, is dat Ruskovia, te oordelen naar deze man, misschien wel de mooiste natie ter wereld is.

Ik moet er nogal blanco uitzien, want hij zegt met een lichte rol van zijn ogen: “Ruskovia is een land in Oost-Europa - voor het geval je kennis van aardrijkskunde die van een typische Amerikaan is.”

Mijn broers zeggen altijd dat mijn aardrijkskunde beter zou kunnen, maar wie is deze Dragomir om mij of het Amerikaanse onderwijssysteem te bekritisieren?

“Ik weet waar Ruskovia ligt,” jok ik. “Ik ben zelf in Rusland geboren. Dat ligt ook in Oost-Europa - voor het geval *jouw* kennis van aardrijkskunde ondermaats is.”

Zijn ogen vernauwen zich bij het woord *Rusland* tot

spleetjes en ik herinner me te laat dat veel Oost-Europese landen niet zo dol zijn op mijn moederland. Dit is te danken aan de pogingen van de Sovjets om het communisme naar hen toe te brengen, waarbij ze meestal wapens gebruikten.

“Ik ben toen ik klein was hierheen verhuisd,” voeg ik eraan toe, voordat ik mezelf af kan vragen waarom ik aan zijn goede kant probeer te komen.

Hij houdt zijn hoofd schuin. “Dat *zou* je perfecte Engels verklaren.”

Was dat een compliment? Het voelt wel zo aan.

“En hoe zit het met jou?” vraag ik, terwijl ik besluit om het te nemen zoals het komt. “Hoe komt het dat je geen accent hebt?”

“Ik had geweldige leraren,” zegt hij en kijkt fronsend naar beneden.

Ik volg zijn blik en onderdruk een snuif. Terwijl we aan het praten waren, zijn Boner en zijn beer bij elkaar gaan zitten en ze heeft hem net een lik gegeven - een grote lik vol met kwijl.

Boner lijkt de gelukkigste hond ter wereld te zijn.

Dragomir zegt iets tegen de beer in wat Ruskoviaans moet zijn. De enige woorden die ik kan onderscheiden zijn *Winnie* en zoiets als *Poeh*.

Of was het “poep”?

Schaapachtig schuift de beer van Boner weg.

Mijn goede humeur vervliegt. “Heb je mijn hond net weer beledigd?”

“Nee. Ik heb tegen Winnifred gezegd om hem niet

te likken. Gebruiken Russen niet ook het commando ‘fu’?”

Fu. Niet *poep*. En ja, mijn ouders schreeuwen altijd ‘fu’ naar Boner als ze hem dingen zien doen die ze niet prettig vinden. Voor mij klinkt het altijd alsof ze hem vechtsporten à la *Kung Fu Panda* proberen te leren.

Dan klikt er iets. “Heet je hond Winnifred? Als in, Winnie, in het kort?”

Hij knikt.

“Je realiseert je toch wel dat dat de naam van een beer is, hè? Zoals in, Winnie de P- “

“Ik heb haar die naam niet gegeven. Hoe heet die van jou?”

Wie bedenkt nou niet zelf de naam van zijn eigen hond? “Bonaparte.”

Hij trekt zijn wenkbrauwen op. “Vind je dat niet een beetje te ambitieus voor een hond met hersenen die zo groot zijn als een erwt?”

Ik sla mijn armen op mijn borst over elkaar. “De verhouding tussen hersenen en lichaam is bij chihuahua’s groter dan van welk ras dan ook.”

“Maar toch.” Hij kijkt Boner sceptisch aan. “Winnie’s hersenen zijn misschien net zo groot als zijn hele lichaam.”

“Of misschien is het heel klein en heeft ze gewoon een hele dikke schedel,” zeg ik, er zachtjes, “zoals jij,” aan toevoegend.

Hij kijkt me gebiedend aan. “Winnie is van het misha-ras. Ze hebben Ruskovia van wolven en beren ontdaan en ze zijn de slimste honden ter wereld.”

“Heet dit ras echt *misha*?” Ik onderdruk de neiging om te vragen hoe Winnie precies op wolven zou moeten jagen als ze bang was voor een beetje hondengeblaf.

Hij zucht. “Zo worden ze genoemd. Dus?”

“Misha wordt met beren in Rusland geassocieerd. Je weet wel, Misha de mascotte van de Olympische Spelen... de beer?”

“Nou, in Ruskovia wordt misha alleen met majestueuze, zeer intelligente honden geassocieerd.”

“Ik wed dat Boner intelligenter is dan Winnie.” Zodra ik het zeg, zie ik een preek van mijn moeder voor me. Toen ik klein was, probeerde ze me ervan te overtuigen dat mannen er niet van houden om uitgedaagd te worden en dat ze niet in de buurt van een competitief meisje als ik willen komen.

Niet dat Dragomir überhaupt bij me in de buurt zou willen komen. Gezien de manier waarop deze ontmoeting tot nu toe is verlopen, is het onwaarschijnlijk dat mijn concurrentievermogen bovenaan zijn lijstje van tegens zal komen - ervan uitgaande dat hij een lijst met pro's heeft.

Hij kijkt naar Boner en dan naar mij. “Meen je dat nou serieus?”

Ik besluit het te verdubbelen. “Zo serieus als de belasting. Ik ken een goede intelligentietest voor honden en ik ben er zeker van dat Boner die vóór Winnie zal halen.”

De glans van de strijd komt in zijn ogen. “Ik ken

ook een test. En Winnie zal de vloer aanvegen met je Napoleon-wannabe.”

“Het is dus officieel bevestigd.” Ik wrijf mijn handen tegen elkaar. “We hebben een onderlinge wedstrijd.”

Is dat een eigenwijze glimlach op zijn lippen? “Wat krijgt de winnaar?”

De Grinch zou jaloers op mijn antwoordende grijns zijn als ik aan het perfecte ding denk. “Als ik win, wil ik dat je op je knieën gaat en-”

Ik stop als zijn ogen groot worden. Hij werpt een blik op de zoom van mijn rok en er verschijnt een hongerige uitdrukking op zijn gezicht.

Wauw.

Ik weet wat hij denkt, maar het is niet wat ik in gedachten had - tot op dit moment tenminste.

Hoofdstuk Vier

Hij komt zo dichtbij dat ik de kaneel in zijn sensuele eau de cologne kan ruiken. “Op mijn knieën ga en dan wat?”

Mijn eigen knieën voelen vreemd zwak aan. Ik schraap mijn keel, maar mijn stem klinkt nog steeds heser dan wijs is. “Dat je op je knieën gaat zitten, naar Boner kijkt en hem vertelt dat hij het slimste wezen is dat je ooit hebt ontmoet.”

Is dat teleurstelling op zijn gezicht?

Is het op die van mij te zien?

Hij haalt zijn schouders op. “Hoe onaangenaam dat resultaat ook zou zijn, daar hoeft ik me geen zorgen over te maken, want Winnie zal winnen.”

“Oké dan, zou dat het geval mogen zijn, wat zou je dan willen dat *ik* doe?”

Hij wrijft over het korte, donkere haar van zijn baard. Het is eigenlijk meer een verwilderde

stoppelbaard - iets wat hij misschien heeft gekregen door het een week of twee te laten staan, realiseer ik me als ik er beter naar kijk. Zijn haar is zo dik en weelderig dat het lijkt alsof er meer van is dan er in werkelijkheid is.

Wacht, waarom ben ik zo geobsedeerd door zijn haar? Ik heb hem net een belangrijke vraag gesteld en hij neemt de tijd om antwoord te geven. Betekent dit dat hij iets onfatsoenlijks gaat eisen? Ik kan zijn diepe stem bijna zijn antwoord horen grommen, "Ga op je knieën zitten, rits mijn broek open en haal dan mijn-"

"Als ik win," zegt hij, terwijl hij mijn onzedelijke fantasieën onderbreekt, "dan gaan we samen wandelen totdat Winnie poept en dan ruim jij het op."

Hij ziet er zelfvoldaan uit.

Verdorie. Dat zijn grote inzetten. Letterlijk.

Gebruikt hij vuilniszakken van vijfenveertig liter om al die poep in te bewaren? Heb ik dan een schep nodig?

Het enige deel van dat scenario dat ik leuk vind, is dat we samen zouden wandelen. En afhankelijk van de vezelconsumptie van Winnie, krijgen we misschien de kans om elkaar beter te leren kennen. Misschien dat we voor de verandering dan eens geen ruzie zouden hebben. Misschien zelfs-

"Ben je aan het terugkrabbelen?" De woorden dragen een duidelijke uitdaging.

Ik kijk hem boos aan. "Echt niet. Het staat. Wat is de test?"

Hij aait Winnie's hoofd. "Je legt een handdoek op

het hoofd van een hond en houdt bij hoelang het duurt voordat hij eronder vandaan komt.”

Ik laat mijn vrolijkheid niet zien. Ik heb dat een keer bij Boner gedaan. Hij was in minder dan dertig seconden vrij, wat volgens het artikel dat ik aan het lezen was erg goed was. “Waar halen we handdoeken vandaan?”

Zeg alsjeblieft “bij jou thuis”.

Er wordt weer over de stoppelbaard gewreven. “Onze kleding?”

Voordat ik antwoord kan geven, pakt hij de zoom van zijn coltrui vast, waardoor zijn gespierde buikspieren even zichtbaar worden, en trekt hem vervolgens over zijn hoofd.

Fuck. Mij.

Als in, neuk me alsjeblieft.

Ik activeer bijna weer mijn ballen.

Onder de coltrui draagt hij mijn tweede favoriete kledingstuk voor mannen, zij het een met een ongelukkige naam: tanktop. Wat nog belangrijker is, hij is gescheurd. Zijn schouders zijn perfect rond met spiermassa, zijn armen zijn waanzinnig gespierd en zijn borstspieren zijn van het soort dat kan dansen.

Ik wil mijn wens voor als ik win naar iets ongepasts veranderen. Zou het echt zo erg zijn als ik de ballen expres zou activeren en in het hier en nu nog een orgasme zou krijgen?

“Jij hoeft je top niet uit te doen,” zegt hij, terwijl hij mijn verbijsterde uitdrukking verkeerd

interpreteert. “Gezien de grootte van je chihuahua, zal het met mijn zakdoek wel lukken.”

Een zakdoek? Wat is dit, de achttiende eeuw?

Ik bedank de modegoden voor mijn beslissing om een bralette onder mijn shirt te dragen en begin het los te knopen.

Terwijl zijn ogen weer groter worden, lijkt het lichtbruin erin in gesmolten goud te veranderen.

Ik ben niet verlegen, maar tegen de tijd dat ik mijn shirt uitdoe, sta ik op het punt om te gaan blozen door wat ik op zijn gezicht zie.

“Ik wil niet dat Boner verliest omdat hij de geur van je zakdoek niet herkent.” Zo. Stem onverstoord. En dat ik me uitkleed, heeft er niets mee te maken dat ik probeer om iemand te verleiden. Nee. Alleen een echt sluwe vrouw zou *dat* doen.

Hij haalt de eerdergenoemde zakdoek tevoorschijn en dekt zijn voorhoofd. “Heb je een horloge met een stopwatch?”

“Hoezo? We hebben het niet nodig om te zien wie het eerst vrij komt.”

“Ik wil voor het nageslacht de tijd vastleggen. In minder dan dertig seconden wordt als een zeer goed resultaat beschouwd.”

Betekent dit dat hij deze test ook met zijn hond heeft gedaan?

Ik denk dat ik me klaar moet maken om gigantische poep te scheppen.

Ik zwaai met mijn lege pols. “Sorry, geen horloge.”

“Zullen we de mijne gebruiken?” Hij houdt zijn

gespierde onderarm schuin zodat ik die van hem kan zien.

Onder het voorwendsel dat ik het horloge dan beter kan zien, loop ik naar hem toe tot ik binnen kusbereik ben. Van dichtbij is zijn geur bedwelmend, geheel warme mannenhuid en rijk, kaneelachtig kruid. Mijn mond loopt letterlijk vol water als pornobeelden mijn hersenen weer vullen.

“Zijn dat met de handgetekende penissen op je handtas?” vraagt hij, me dwingend om uit een andere door lust opgewekte fantasie te komen.

Waarom is iedereen een kunstcriticus als het hierop aankomt? Ja, ik vind het leuk om mijn bezittingen op deze manier te versieren. Klaag me maar aan.

“Heb je een probleem met mijn tekeningen?” Ik houd mijn lichaam in een hoek zodat hij mijn tas niet kan zien. Daarbij ga ik per ongeluk op zijn voet staan.

Verdomme. Op een voet gaan staan is een slecht voorteken. Het betekent dat de persoon die op de voet is gaan staan, een conflict zal krijgen met de persoon op wiens voet er werd gestaan.

Of in dit geval meer conflict.

“Geen probleem,” zegt hij - en het is onduidelijk of hij de voet of de tekeningen van penissen bedoelt.

Ik aarzel en besluit dan om er gewoon voor te gaan. “Kun je op mijn voet gaan staan?” volgens de Russische traditie verbreekt dit het slechte voorteken.

Hij trekt een wenkbrauw op. “Russisch bijgeloof?”
Ik knik, licht blozend.

“In Ruskovia wordt er gezegd dat als een vrouw per ongeluk op de voet van een man gaat staan, ze samen zullen eindigen. Zelf geloof ik natuurlijk niet in zulke onzin.”

Toch gaat hij zachtjes op mijn voet staan, laat me dan weer het horloge zien en glimlacht.

Die glimlach. Zou het te duidelijk zijn als ik mezelf koelte toe zou wuiven? Wat nog belangrijker is, zou ik een perverseling zijn als ik nu de vibratie zou activeren? Maar ik wil het echt. Hij ruikt niet alleen puur mannelijk en lekker, maar op deze afstand voel ik de hitte van hem afstralen, alsof hij een vuurspuwende draak is.

Misschien is dat laatste de reden waarom hij Dragomir heet?

Ik realiseer me dat ik het horloge helemaal vergeten ben en bekijk het overdreven.

Wauw. Het is van Patek Philippe, de makers van ‘s werelds duurste polshorloges. Dit specifieke meesterwerk lijkt op maat gemaakt te zijn, met Cyrillisch ogend schrift dat Ruskoviaans moet zijn en met een vreemd ontwerp dat van diamanten gemaakt is.

Geen wonder dat ik de vibe van oud geld bij Dragomir opving. Dit ding moet miljoenen kosten.

“Dus,” mompelt hij, waardoor mijn blik naar zijn gezicht gaat. “Vertrouw je mijn horloge?”

Iets in me zegt helemaal niets van hem te vertrouwen en daarmee uit. Toch, zonder een rationeel weerwoord knik ik alleen maar en ruk ik

mezelf weg van de aantrekkingskracht van die kwikachtige ogen.

“Op mijn teken,” zegt hij, terwijl hij zijn aandacht op het horloge richt.

Ik houd mijn topje boven Boner.

Hij gooit zijn coltrui over Winnie’s hoofd. “Af.”

Hoofdstuk Vijf

Terwijl ik mijn shirt op Boner laat vallen, realiseer ik me dat deze test niet eerlijk is. Mijn chihuahua is zo klein dat mijn shirt een veel groter obstakel voor hem zal zijn dan de coltrui van Dragomir voor Winnie.

Ik had toch met de zakdoek in moeten stemmen.

Ach ja. Als ik dit nu ter sprake breng, dan zal Dragomir me ervan beschuldigen dat ik een slechte verliezer ben.

Laten we hopen dat Boner veel intelligenter is of dat hij het in deze specifieke test heel goed zal doen.

Beide honden beginnen hun strijd om eruit te komen.

De seconden tikken voorbij.

Ik realiseer me dat ik mijn adem inhoud, ik laat mijn strakgespannen schouders los en adem wat lucht in.

Plotseling komt er een poot onder mijn shirt vandaan, dan nog een en dan Boners hoofd.

Ik wijs opgewonden. “Hij is klaar!”

Boner kwispelt met zijn staart. “*Ma chérie*, twijfelde je eraan of ik *victorieux* tevoorschijn zou komen? Niet cool.”

“Vijfentwintig seconden,” gromt Dragomir, zijn blik op zijn coltrui gericht.

Er gaan nog een paar seconden voorbij, maar Winnie is er nog steeds niet uit.

Dan nog een paar.

Plotseling begint de coltrui te krimpen, hoewel het niet duidelijk is hoe dat kan... althans, in het begin is het niet duidelijk.

“Is ze hem op aan het eten?” vraag ik.

Hij schrikt, grijpt dan de coltrui en trekt eraan.

Yep.

De beer heeft besloten dat de beste manier om eruit te komen, is door het obstakel op te eten.

Een paar rukken en een paar kalmerende woorden in het Ruskoviaans later ligt de coltrui aan flarden, maar er is in ieder geval niets in de maag van de hond terecht gekomen.

Dragomir kijkt *mij* zonder enige reden boos aan.

Wie is er nu een slechte verliezer. De man moet nog competitiever zijn dan ik.

“Ze heeft in ieder geval een creatieve manier gevonden om eruit te komen,” zeg ik, terwijl ik me bedenk dat een olijftak nog nooit iemand kwaad heeft gedaan.

Zijn kille blik wordt een paar graden warmer. “Je hebt deze ronde nog steeds gewonnen. Wat is *jouw* test?”

Ik loop naar de bank en pak de twee overgebleven bekers op en combineer ze met die met zijn nummer erop.

“Dit is bedoeld om hun geheugen te testen,” zeg ik.

Hij begint arrogant te grijnzen. “Ik denk dat ik deze test ook ken.”

Verdomme. Ik had gehoopt om hier een voordeel te hebben. Maar ach, tot nu toe ben ik tenminste aan de leiding.

“We leren ze eerst dat er onder een kopje iets lekkers kan zitten.” Ik demonstreer dit door een gastronomisch hondenkoekje te pakken en het onder het linker bekertje te leggen. “Boner, pak.”

Kwispelend duwt hij de meest linker beker met zijn neus om en eet het lekkers op.

“Winnie kan dat ook,” zegt Dragomir en hij haalt een traktatie tevoorschijn en legt die onder een beker.

Winnie houdt haar hoofd schuin.

Hij zegt iets in het Ruskoviaans.

Ze wijst met haar gigantische snuit naar de beker.

Warm glimlachend tilt hij het kopje op en laat het grote meisje het lekkers eten.

Iets in mij begint te knijpen. Die glimlach staat hem goed, maar aan de andere kant geldt dat voor vrijwel alles.

“Dus,” zeg ik, terwijl ik tegen de drang vecht om